

Trúc Phương đi chuyến đò chiều

Nhạc sĩ Trúc Phương tên thật là Nguyễn Thiên Lộc, sinh năm 1932 tại Trà Vinh (tỉnh Vĩnh Bình cũ). Khi nghe tin ông bệnh, tôi đã đến thăm ông. Tháng 2/1995, mùa xuân đang còn phơi phơi thì nhạc sĩ Trúc Phương lâm trọng bệnh, nằm thoi thóp trong căn phòng nghèo nàn phía sau một căn hộ ở cư xá Lữ Gia. Thấy tôi đến thăm, ông thật sự vui mừng, hỏi hỏi bảo con trai đỡ dậy và mặc chiếc áo sơ mi vào. Ông cố gắng cười nói, giọng đôi khi đứt quãng vì những cơn ho. Nhà không có cây đàn guitar nào nhưng tôi vẫn cao hứng hát để ông nghe lại những ca khúc của ông.

Ánh mắt mệt mỏi thỉnh thoảng lại sáng lên cái ánh sáng nghệ sĩ diệu kỳ phía sau đôi mắt kiếng cận thị nặng độ. Tôi hứa sẽ viết một bài về các tác phẩm âm nhạc Bolero đặc sắc của ông, về cuộc đời đáng yêu của ông. Và tôi đã làm được điều đó trên tờ *Thanh niên bán nguyệt san* số ra tháng 3/95, trong đó tôi ca ngợi ông như một nhạc sĩ tài năng biến điệu Bolero Nam Mỹ trở thành một phong cách Bolero Việt Nam chậm rãi, trữ tình và đầy ấp niềm tâm sự với ca từ rất lạ, rất sáng tạo mà chưa nhạc sĩ nào làm được.

*Một chiều nào trên bến cô liêu
Xóm ven sông tiêu điều
Buồn hát hiu mấy chiều...
Tình của người thôn nữ
Vừa trao người viễn xứ
Trên sông khuya mênh mông
Đôi bóng đẹp đôi
(Đò chiều)*

Nhạc sĩ Trúc Phương đã yêu, đã sáng tác nhiều ca khúc Bolero trữ tình nổi tiếng. Khó ai có thể quên được những *Đò chiều*, *Nửa đêm ngoài phố*, *Tàu đêm năm cũ*, *Mưa nửa đêm*, *Ai cho tôi tình yêu*, *Chiều cuối tuần*... man mác tâm sự cô đơn của ông. Nhạc của ông đem lại cho người khác hạnh phúc; người thường ngoạn có được những bài Bolero vừa bình dân vừa bác học; chủ hãng băng đĩa in sang vô tội vạ làm giàu khá nhanh. Còn riêng ông, ông được gì? Một cuộc sống hạnh phúc vụt khỏi tầm tay, một đời cô đơn cho đến khi nhắm mắt xuôi tay trở thành người thiên cổ và những mối tình đứt đoạn như những dây tơ đàn lên quá diapason.

*Mưa lên phố nhỏ
Có một người vừa ra đi đêm nay
Để bao nhiêu luyến thương lại lòng tôi
(Mưa nửa đêm)*

Trong những ca khúc của ông, cái hồn Nam Bộ lãng mạn, trữ tình và bình dị, đậm đà đã được hình thành một cách hết sức rõ ràng. Bức thông điệp mà ông gửi đến cho đời sao mà buồn thê thiết. Hầu hết các ca khúc đều nói về những tình yêu dang dở, những người yêu xa biệt. *Đò chiều* là một đột phá duy nhất, trong đó ông phác nên một giấc mộng đoàn viên. Nhưng người khác thì đoàn viên, còn riêng ông, hai từ ấy chỉ là một sản phẩm của trí tưởng tượng.

*Mong sao đừng quên mỗi lần
Chiều qua cuối tuần*

Có tôi đợi trông em khi phố cũ vừa lên đèn
(Chiều cuối tuần)

Nếu âm nhạc là tiên tri của định mệnh thì chính âm nhạc của nhạc sĩ Trúc Phương là những lời tiên tri đúng như thế. Tâm trạng cô đơn đã khiến cho tác phẩm của ông trĩu nặng những u hoài ly biệt và tác phẩm báo trước một ngày ra đi.

Tôi thiếp đi trong niềm vui
Và đêm rớt những giọt mưa cuối cùng
(Mưa nửa đêm)

Đêm nay, giữa Hà Nội mùa thu có cơn gió heo may chớm về, thoáng nghe chút hương hoa sữa đầu tiên thoảng qua trên phố, tôi nhớ thương nhạc sĩ Trúc Phương, nhớ thương anh biết bao nhiêu. Thôi thế là hết những lần gặp nhau và hát cho nhau nghe Anh Trúc Phương đã *thiếp đi trong niềm vui* về cõi tiêu dao. Anh đã đi trên chuyến đò chiều của mỗi đời người. Đêm Hà Nội không mưa mà mắt tôi chợt ướt.

Vũ Đức Sao Biển
(Nguồn: Nhạc-viet.com)